

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 338/2025
01.04.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Александра Степановића и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због противправног дела одређеног у закону као кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Манасијевића, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Врању К.бр. 79/24 од 06.09.2024. године и Вишег суда у Врању 4Кж1.бр. 205/24 од 18.12.2024. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2025. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Манасијевића, поднет против правноснажних решења Основног суда у Врању К.бр. 79/24 од 06.09.2024. године и Вишег суда у Врању 4Кж1.бр. 205/24 од 18.12.2024. године.

Образложење

Решењем Основног суда у Врању К.бр. 79/24 од 06.09.2024. године, према окривљеном АА изречена је мера безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи због противправног дела одређеног у закону као кривично дело ометање службеног лица у вршењу службене дужности из члана 23. став 1. Закона о јавном реду и миру, и исто ће се спровести на психијатријском одељењу Здравственог центра у Врању – Диспанзеру за ментално здравље и трајаће док постоји потреба лечења, али не дуже од три године и може се повремено спроводити и у одговарајућој здравственој установи, ако је то потребно ради успешнијег лечења, с тим да лечење у установи не може непрекидно трајати дуже од 15 дана нити укупно дуже од 2 месеца. Ако се окривљени не подвргне лечењу на слободи или га самовољно напусти или ако и поред лечења наступи опасност да поново учини противправно дело одређено у закону као кривично дело, суд може изрећи меру обавезно психијатријско лечење и чување у одговарајућој здравственој установи. Истим решењем према окривљеном изречена је и мера безбедности одузимање предмета ближе наведених у изреци првостепене пресуде и одлучено је о трошковима кривичног поступка, док су оштећени ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак.

Решењем Вишег суда у Врању 4Кж1.бр. 205/24 од 18.12.2024. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Мирослава Манасијевића, изјављена против решења Основног суда у Врању К.бр. 79/24 од 06.09.2024. године.

Против наведених правноснажних решења захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Мирослав Манасијевић, због повреде закона из члана 441. став 4. Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, побијана решења преиначи и одлучи да трошкови кривичиног поступка на име награде и нужних издатака за ангажовање браниоца падају на терет буџетских средстава суда.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Врховном јавном тужиоцу сходно члану 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Врховни суд налази да бранилац окривљеног АА неосновано у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним решењима на штету окривљеног учињена повреда закона из члана 441. став 4. ЗКП у вези члана 266. ЗКП.

Наиме, из списка предмета произлази да је правноснажним решењем Основног суда у Врању К.бр. 79/24 од 06.09.2024. године према окривљеном АА изречена мера безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи и одлучено је да трошкови кривичног поступка на име вештачења, односно усменог изјашњења вештака пред судом у износу од 10.000,00 динара падају на терет буџетских средстава, док је одбијен, као неоснован, захтев браниоца окривљеног, адвоката Мирослава Манасијевића, за исплату накнаде трошкова кривичног поступка. Дајући разлоге за овакву своју одлуку, првостепени суд у образложењу пресуде наводи да је захтев браниоца окривљеног за исплату накнаде трошкова кривичног поступка неоснован, с обзиром да је окривљеном изречена мера безбедности обавезно психијатријско лечење на слободи, то не постоји законска могућност да награда и нужни издаци изабраног браниоца окривљеног буду исплаћени из буџетских средстава суда, јер се ради о уговорном односу између браниоца и заступаног лица. Виши суд у Врању је, поступајући по жалби браниоца окривљеног, донео решење 4Кж1.бр. 205/24 од 18.12.2024. године којим је жалбу одбио као неосновану и у истом навео да не постоји законска могућност да награда и нужни издаци изабраног браниоца буду исплаћени из буџетских средстава суда.

Одредбом члана 265. став 1. ЗКП, прописано је да када се обустави кривични поступак или се оптужба одбије, или се окривљени ослободи од оптужбе изрећи ће се у решењу, односно пресуди да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до 6) тог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника (члан 103. став 3), као и награда вештака стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда.

Одредбом члана 266. ЗКП, одређено је да је заступано лице дужно да плати награду и нужне издатке браниоца и пуномоћника оштећеног као тужиоца или приватног тужиоца, без обзира ко је по одлуци суда дужан да сноси трошкове кривичног поступка, осим ако по одредбама законика награда и нужни издаци браниоца падају на терет буџетских средстава суда. Ако је окривљеном постављен бранилац, а плаћањем награде и нужних издатака би било доведено у питање издржавање окривљеног или издржавање лица које је он обавезан да издржава, награда и нужни издаци браниоца исплатити из буџетских средстава суда.

Имајући у виду наведене одредбе Законика о кривичном поступку, и да у конкретном случају кривични поступак према окривљеном није обустављен, нити је одбијена оптужба, односно окривљени није ослобођен од оптужбе, то нема законских услова да нужни издаци и награда браниоца окривљеног падну на терет буџетских средстава суда.

У предметном кривичном поступку адвокат Мирослав Манасијевић, окривљеном АА није био постављен као бранилац по службеној дужности, већ је изабрани бранилац, по пуномоћју у списима предмета, те је у смислу члана 266. ЗКП, награду и нужне издатке дужно да плати заступано лице, без обзира ко је по одлуци суда дужан да сноси трошкове кривичног поступка. Ово стога што између окривљеног и његовог браниоца као и између заступаног лица и његовог пуномоћника, постоји уговорни однос на основу ког се једна страна обавезује да пружи захтеване правне услуге, а друга страна се обавезује да ове услуге плати.

Из свега напред наведеног, супротни наводи у захтеву оцењени су као неосновани.

Имајући у виду одлуку овог суда, а крећући се у оквиру правца и обима побијања изнетих у поднетом захтеву за заштиту законитости, одлуке Врховног касационог суда Кзз 380/2022 од 13.04.2022. године и Кзз 997/2019 од 24.12.2019. године, на које указује бранилац окривљеног, нису од утицаја на другачију одлуку суда.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**